

„Hannover“, istedetfor at det hedder „Hanover“, og dernæst har man gjort det til et „Kongerige“, og ikke til et „forhenværende Kongerige“. Det kunde jo gjerne være, at Preussen, som ikke er saa nøieseende med Hensyn til Paaskud, kunde finde paa at yppe Strid og at paaføre os Krig, naar vi saaledes ville tage Hannover fra det, foruden at stave det paa en gal Maade. — Der er en By, som ligger paa den belgiske Grændse, og som hedder „Luxembourg“, en By, hvorfra der er en heel Deel berømte Mænd, af hvilke den berømteste var puffeltrygget. Denne By er her bogstaveret „Luxemborg“, hvad hverken er Fransk eller Tydsk. Tydskerne, som gjerne ville vindicere Byen for sig, skrive den „Luxemburg“, men aldrig har jeg endnu seet denne By blive bogstaveret „Luxemborg“. Hvis man her har villet følge en Analogi efter Navnet paa den By, som ligger ved Elben, og som man her kalder „Hamborg“, saa er det inconsequent, at man længere nede skriver „Mecklenburg“; men har man meent paa Grund deraf at kunne danisere Byens Navn til „Luxemborg“, skal jeg gjøre opmærksom paa, at man ligesaa hyppigt her i Landet skriver „Hamburg“ som „Hamborg“, ligesom man ogsaa ligesaa hyppigt skriver „Mecklenburg“ som: „Mecklenborg“. Fremdeles er der anført det geographiske Navn: „Brunsvig“, men Byen hedder: „Braunschweig“, og der er ingen Grund til at skrive denne Byes Navn paa Dansk. Endelig er der en iblandt de her opførte Byer, som er polsk, men som er bogstaveret saa tydsk som muligt, idet dens Navn er bogstaveret „Kraakau“. Byen hedder nu „Kraakau“; men man kunde gjerne bogstavere den „Kraakow“, thi man fik derved det Rigtigere, og man vilde ovenikøbet kunne spare Endeel saavel for Sætteren som paa Bogtrykkerkvarteret. Under alle Omstændigheder vil jeg dog spørge, om der ikke maatte være tilstrækkelig Aaledning til ved Sagens næste Behandling at stille Uendingsforslag, hvorved disse geographiske Navne kunde blive bogstavere og trykte paa den Maade, der er den rigtige; men ikke efter den vilde Phantasi, som her har gjort sig gjældende.

Frederiksen: Skjøndt jeg ikke, saaledes som det erede Medlem, der nu satte sig, antydede, han vilde agter at stille Uendingsforslag til 2den Behandling, saa kan jeg dog ikke nægte, at jeg ikke gjerne vil lade Sagen gaae forbi uden at udtale mig om den. Der er ved Behandlingen af Lovforslaget om Indfødsrets Meddelelse i Landstinget gjort andre Betingelser gjældende end tidligere, og den høitærede Regjering er ogsaa gaaet ind paa at stille strengere Forbringinger end hidtil, navnlig i Almindelighed 15 Aars Ophold her i Landet, og at det undersøgtlige Vaand skulde være løst, hvilket som bekendt støder paa overordentlig store Banskfæligheder i flere andre Lande. Jeg kan vel ikke vente efter de Udtalelser, som vi have hørt fra Landstingets Side, at min Anskuelse skal kunne sættes igjennem, men jeg kan dog ikke andet end udtale, at jeg for mit Bedkommende i høieste Grad misbilliger den Retning, som saaledes er kommen frem for Diebliffet. Det skal vel være nationalt; men det er en sygelig Nationalfølelse at ville bestræbe sig for at ville holde Fremmede borte fra at deeltage i Rettigheder her i Landet. Jeg troer ikke, det er hensigtsmæssigt; jeg troer tværtimod, det er ønskeligt, at man paa enhver Maade letter Overgang, Flytning fra det ene Land til det andet. Denne medfører særdeles heldbringende Følger for Samfundet og dets hele Udvikling. Endelig er det kun lidet stemmende med Nutidens liberale Retning i denne Henseende at være illiberal.

Berg: Det erede Medlem, der talte sidst, meente, at det var for alle Udlændinge, at 15 Aar var sat som en Minimumsgrændse; det tør jeg imidlertid antage ikke er Tilfældet. Jeg har reist mig for at begjære Dplysning af den høitærede Minister, om hvilke Regler der følges med Hensyn til at give Normænd og Svenskere Indfødsret her i Landet. Det er rimeligvis en Dplysning, jeg ikke kunde søge hos den høitærede Minister, men vide forveien; men da det muligvis ikke falder den høitærede Minister vanskeligt at give os en saadan Dplysning, er jeg et af de Medlem-